

Moc nás tam nebylo. Těch, kdo se ve středu 19. února večer vypravili na Baldachýn, pravidelný klubový pořad kapely Cymbelín, na němž tentokrát hostoval liberecký Jarret. Návštěvnost možná ovlivnila panující chřipková epidemie. Možná by v klubu na Leitnerově ulici v Brně usedlo přece jen víc lidí než oněch přibližně šedesát, kdyby tušili, že jde pro Jarret o úplně poslední koncert v původní sestavě. Jenže takhle zpráva se objevila pár dní před vystoupením - a tak asi mnohým unikla.

Začínali domácí, tedy Cymbelín. Z osvědčené čtveřice zůstalo sourozenecké duo Kristýna Šenkyříková klavír a Jirka Rohel klarinet (plus všeliká další hejblátka; samozřejmě zobcová flétna, frkačka z pouti, no a třeba i uherskohradištský kroj), které si jako posilu pozvalo houslistu Stano Palúcha. Kapelník Tomáš Šenkyřík bojoval s chřipkou a regulérní houslista Pavel Rajmic zase pobýval někde v Belgii.

Ta kombinace byla velmi zajímavá. Chyběla kytara - a ukázalo se, že v případě Cymbelínu to až zas tolik nevádí. Jejich písničky mám celkem naposlouchané, ale měla jsem pocit, že mi opravdu nescházela. Výběr skladeb musel být samozřejmě podřízen tomu, co zpívá Kristýna; myslím ale, že dělit podle toho, kde je její part a ještě není kytara, to už by se asi posluchači ničeho moc nedočkali. Zpěvačka (a velmi dobrá klavíristka) si stěžovala na hlasovou indispozici. Přece jen mám s prací s hlasem nějaké zkušenosti, a tak vím, co s vámi může nachlazení na mikrofon udělat, ale před Kristýnou klobouk dolů. Že se snad i ona potkala s nějakým bacilem bylo poznat tak maximálně na výškách, které zněly místy ořezaně, jinak měla hlas krásně plný. Dozrál, to je asi to pravé slovo. Cymbelín jsem nějakou dobu neslyšela - a tohle bylo velice milé překvapení. Stano si s houslovými party poradil jako pravý profesionál - stačilo na něj vždycky kývnout. Příjemné bylo "jamování" u písničky Proč ten pán - krása; nebo u Skoumalovy Myši - do závěrečné dohrávky se dostala i Humoreska, Čajkovského b moll a myslím, že i další "ověřené" kusy. K písničce Archanděl hrála Kristýna na harmoniku. Výjev na českých pódiiích v poslední době ne neobvyklý - ihned mě napadla Radůza. Ta ovšem zpívá v polohách často expresivních, tady šlo o skladbu, s níž jste si připadali jako u kolotoči na Montmartru v Paříži.

Technická zvukařská přestávka byla kratičká - a už při zvučení bylo cítit všechnu tu sílu, co poletuje ve vzduchu. Já se tedy přiznám. Až na pár festivalových vystoupení byl tohle můj první (a koukám, že zároveň i poslední) regulérní koncert Jarretu. Jejich písničky znám z desek nazpaměť, ale naživo jsem s nimi ještě pořádně neměla tu čest. A tak jsem jen a jen litovala - po celý večer.

Když se na pódiu baví kapela mezi sebou, divák je out a nechápe, je to špatně. Když se baví divák, ale v kapele přitom cosi "visí ve vzduchu", taky to asi není pohoda. Když to kapele šlape, jede a je dobrá, srší z ní dobrá nálada a navíc se tohle všechno přenesení k lidem, pak je to přesně o tom, o čem by muzika měla být (teda mimo jiné, samozřejmě). A právě takhle se předvedl Jarret na Leitnerce. Nechci psát tryznu, ale tohle opravdu bylo člověk mohl jen litovat, že Bohouš Vašák, kytarista, zpěvák a dvorní autor Jarretu, končí. Když na tohle zapomněl, mohl si užít parádní vystoupení, ze kterého běhal mráz po zádech. Energie, která se valila z pódia, ať už ze zpěvu Hanky Skřivánkové, všech Bohoušových vyhrávek a grimas a nebo vůbec z celého toho křepčení a radosti z muziky, byla prostě nepřehlédnutelná. Zaujala mě bicí Honzy Nohy, byla přesná jako hodinky. Měla jsem pocit, že pan zvukař malinko zapomněl na basu, neškodilo by jí přidat, ale můžu se mýlit. U srdce mě zahřála informace, že Jarret stihnul ještě natočit klip k písničce "Znamení blíženců" - snad se někdy objeví i v televizi. Fascinovalo mě, co všechno a jakým způsobem dokáže Hanka uzpívat. A naprosto jsem si vychutnávala každý duet Hanky s Bohoušem - jejich hlasy jsou nádherně sezpívané a výborně k sobě ladí. Kromě písniček "jarretích" (zmínila bych "Spustil se", baladu temnou jako temnice, ale krásnou) se dostalo se i na songy od Suzanne Vega a Sheryl Crow - a jedno oko už vážně nezůstalo suché. Nechci to zlehčovat - to vůbec ne. Bylo smutně i krásně zároveň - vážně to byla síla a o takových věcech se těžko píše, protože se musí zažít.

A protože tu opravdu nechci držet řeč na rozloučenou, tak snad jen - je to škoda (to říkají všichni) a je to škoda o to víc, že Bohouš bude asi kapele chybět po všech směrech - autorsky, zpěvem, kytarou, ale i lidsky. A to se většinou nahrazuje nejhůř. Tak ať se to povede, Jarreti - moc vám držím palce. Za chvíli bude venku zuřit jaro, to zvládnete.